

Кажете, що е правда? — Всесилните, прикрили
зад строгите закони богатство и имот,
крадят и грабят алчни и трупат власт и сили,
а вам, нещастни роби, труда са отредили
и от труда ви робски живеят цял живот

(trad. I. Stratiev)

И що е правда? — Силните се окръжават
с безчет закони сред разгулност и разкош;
зломисли — те всегадно удари стоварят
над тия, що във труд безмерен изтощават
и тъй до гроб измъчват под свирепа мощ.

(trad. B. Kolev).

Нима тук има правда? Закрияни от власти,
всесилните потъват в богатства най-огромни;
благата, дето грабят, и вечните им страсти
ги свързват във съюзи срещу онез бездомни,
които ти обличат и в труд безмълвно гаснат.

(trad. Iv. Radoev).

Desigur, este mai greu de recunoscut Eminescu în următoarele versuri din
Scrisoarea I:

Небосклона на света, царице нощна, прекосяваш,
давайки на мислите живот, ти мъките сподавяш;
хиляди пустини светят с твоята чиста светлина,
извори прикриват своя блясък в сянка не една.

Sau portretul bătrînului dascăl:

А натам ученият старик с протрития ръкав
в дълги сметки смята, все пресмята колко ли е прав.
И треперейки от студ, загръща със ръка халата,
пъха във ушите си памук и гуши се в яката.

Mai ușor recunoaștem următoarele versuri din *Singurătate*:

Ah! de câte ori voit-am
Ca să spînzur lira-n cui
Și un capăt poeziei
Și pustiului să pui;

Ах, така безкрайно исках
с лирата да се простя,
да захвърля стиховете,
с тях и тази пустота.

Dar atunceа greieri, șoareci,
Cu ușor-măruntul mers,
Readuc melancolia-mi,
Iară ea se face vers.

Ето-мъничките мишки
пак ситнят във мрака тих;
моята тъга ми връщат
и тъгата става стих.

Bine a redat *Melancolie* poetul Hr. Radevski:

Biserica-n ruină
Stă cuvioasă, tristă, pustie și bătrînă,
Și prin ferestre sparte, prin uși țiііе вîнтul —
Se pare că vrăјеște și că-i аuzi cuvîнтul —
Năунтрul ei pe stîlpіі-i, пăреџі, іconostas,
Abia conture triste și umbre аu rămas;
Drept preot тоарсе-un greer un гîнд fin și obscur,
Drept dascăl тоасă carіul sub іnvechitul mur.